

Alijot v kostce

Kohen: Korach a jeho skupina vystupují otevřeně proti Mošemu. Stručně řečeno Koracha švalo, že jeho nejbližší příbuzní (bratřenci) získali významné posty – Moše se stal vůdcem a prorokem, Aharon veleknězem a Elicafan hlavou Kehatova rodu – zatímco na něj žádná funkce nezbyla. Vyzval tedy další nespokojence, hlavně Reuvenovce, které ve významu přeskočil kmen Jehuda, ve zdvojení podílu Josefovi děti Efraim a Menaše a v chrámové službě Levité. Podle tradice křičel Korach na Mošeho: „Je-li celá obec svatá, k čemu jsou nám vůdci? Bude-li celý talit modrý, potřebuje blankytnou nitku? Je-li dům plný svítek Tóry, potřebuje mezuzu? (Jen tak, mimochodem, na obě Korachovi „otázky“ je halachická odpověď „ano“.) Moše nabízí zkoušku. Korach a jeho skupina bude obětovat KETORET (směs vonných bylin) spolu s Aharonem.

Levi: 250 Korachovců se pokusí obětovat KETORET. Jiní vzbouřenci, Datan a Aviram, odmítají s Mošem jednat a viní ho, že je vyvedl z Egypta, země oplývající mlékem a medem, aby zemřeli na poušti.

Šliši: Bůh lidu nařizuje oddělit se od vzbouřenců Datana a Avirama. Roztrhnutí země a smrt vzbouřenců. Boží hněv následně spaluje 250 opovážlivců. Z měděných lopatek, které chtělo 250 mužů použít k obětování KETORETu nechá Moše vyrobit měděný plášť oltáře na věčnou připomínku, že chrámová služba je jen pro kněží. Lid viní Mošeho ze smrti vzbouřenců.

Revi: Bůh opět navrhuje zničení celého lidu. Aharon pomocí KETORETu zastavuje pohromu, jíž padlo za oběť 14700 lidí. Korachův příběh uzavírá sled tří velkých hříchů (vzpour) na poušti. Zlaté tele bylo vzpourou proti Bohu a Bůh byl v jeho případě nejmilosrdnější. Hřích průzkumníků směřoval proti zemi Izrael. Korach se vzbouřil proti Mošemu. Vzpouora proti Mošemu byla čistě mezilidská záležitost a Bůh v ní zasáhl nejtvrději. Podobně se Bůh zachoval již v První knize, protože potopa (v případě úpadku lidské morálky) a rozptýlení (po stavbě babylonské věže jako symbolu vzpoury proti Bohu) nejsou srovnatelné tresty.

Chamiš: Každý z knížat má přinést před miškan svou hůl. Aharonova hůl rozkvetla jako mandlovník.

Šiši: Umístění Aharonovy hole do miškanu na věčnou připomínku. Vyčlenění kněží za služebníky v Chrámu. Ustanovení 24 kohenských dávek, mezi které patří TRUMA, BIKURIM, prvorozená zvířata atd.

Švi: Ustanovení Levitů za Chrámové pomocníky. Povinnost odvádět Levitům desátek (MAASER RIŠON).

Maftir (z druhého seferu 4M 28:9-15): Musafové oběti na šabat a roš chodeš.

Haftara (Ješajahu 66:1-24): Speciální haftara na Roš chodeš.



Šmílův DAF

30. sivan 5770
12. červen 2010



začátek šabatu: 20:53
konec šabatu: 22:20

Korach

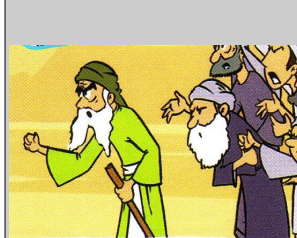
Časy pro tento týden

čas tfilin od 3:12 | šma jisrael do 7:02 |
mincha od 13:42
západ slunce 21:11 | tři hvězdy 21:56

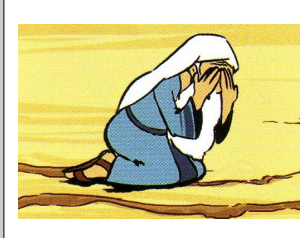
Šabat šalom,

Korachův příběh zůstává i v roce 2010 aktuální, protože stále žijí Korachové, kteří nedokáží být nikdy s ničím spokojeni. Nezáleží přitom vůbec na tom, co mají, čeho dosáhli a jak se jim daří. Prostě jsou nespokojeni. Tóra nás ale opakovaně učí opačné schopnosti – vděčnosti za každou drobnost a umění poděkovat. Musím na sobě trochu zapracovat.

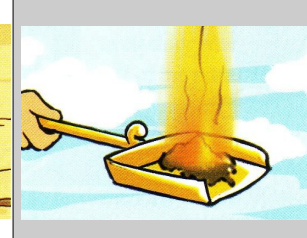
Kompletní archiv všech DAFů můžete nalézt na www.doopravdy.cz/daf



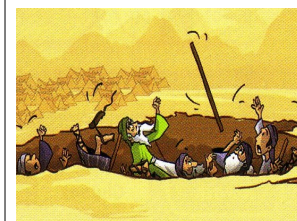
Korach, Datan, Aviram a další se postavili p---i Mošemu a Aharonovi.



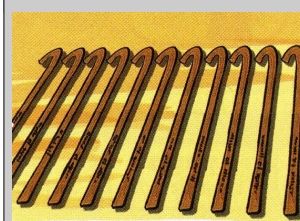
Proč se p-----te nad ostatní? Celý národ je svatý?! Když to Moše uslyšel, padl tváří k zemi.



Vemte si l-----y s vonným kořením a ať si Bůh sám vybere své kněží.



Moše varoval lid: „Pozor, hříšníky p----i zem!“



A Bůh řekl Mošemu: „Ať náčelník každého kmene přinese k M-----u svou hůl.“



Druhého dne všichni viděli, že A-----a hůl krásně rozkvetla mandlovými květy.



Poznej a chraň

Mesiáš Nemesiáš. Mnoho sekulárních vůdců Milovníků Cionu se obávalo případné nové vlny mesianismu, který tak zle trápil židovský svět v relativně nedávné historii. V jejich představách bylo židovské osídlení Izraele realistickým a logickým řešením „židovského problému“ druhé poloviny devatenáctého století. Proto proti tradičním představám nabízeli západoevropské sekulární pojmy – nacionalismus, ekonomický rozvoj a sociální pokrok. V jejich plánech nebylo pro Davidova syna

místo. I náboženští představitelé Milovníků Cionu odmítali posilovat mesiášské představy. Ale fyzický i psychický stav východoevropských Židů byl natolik křehký, že neslyšeli na chladné a logické volání. Široká popularita myšlenek hnutí byla nesena na tradiční náboženské vlně. Tóra, její příkazy a zvyky proměnily Jeruzalém a zemi Izrael v ústřední touhu všech exulantů. Bylo to právě podmanivé mystično, duchovní rozměr a nadpřirozený charakter Jeruzaléma, co přitahovalo naděje obyčejných Židů. Hlavy hnutí tak byly rozpolceny mezi svou mesiášskou a nemesiášskou hemisférou, kterážto schizofrenie postihla později i nástupnické hnutí - politický sionismus. Na jedné straně stál Dr. Pinsker, na druhé pak rabi Alkalaj. (Upraveno z B. Weina)

Rabi Jonathan Sacks: Moc a vliv

Korachova skupina byla účelová koalice lidí nespokojených s Mošeho vedením. Na celém příběhu je ale nejzajímavější Mošeho reakce na „kritiku“. Moše si totiž poprvé vyžádal zázrak, který měl potvrdit jeho vyvolení. „Podle toho poznáte, že mě poslal Bůh, abych činil všechny tyto věci, a že nedělám nic z vlastní vůle: Jestliže tito lidé zemřou přirozenou smrtí a postihne je obecný lidský úděl, neposlal mě Bůh.“

Moše proti Korachovcům užívá sílu. Ten samý Moše, který ještě nedávno reagoval s takovým klidem na útok Eldada a Medada, kteří mu prorokovali smrt na poušti. A ačkoliv to praktický Jehošua vnímal jako



přímé ohrožení Mošeho vůdčí pozice, sám Moše tehdy prokázal velký nadhled a odpověděl mu: „Ty žárlíš za mě? Kéž by byli všichni proroci a spočíval na nich Boží duch.“

Jaký byl rozdíl mezi Eldadem a Medadem na jedné straně a Korachovci na druhé? Čím se liší Mošeho „Kéž by byli všichni proroci,“ od Korachova: „Celá obec je svatá“? Je možné říct, že Moše jedná nekonzistentně? Těžko, vždyť žádný náboženský vůdce nebyl jasnozřivější. V jádru obou příběhu leží zásadní rozdíl.

Když měl Moše ustanovit svého nástupce, řekl mu Bůh: „Vem Jehošuu a vlož na něj své ruce. Postav ho před Elazara kněze a celý národ a předej mu ze své nádhery, aby ho celá obec poslouchala.“

Moše měl udělat dvě věci. Vložit na Jehošuu své ruce (viz rabínská SMICHA) a předat mu ze své nádhery. Rabíni na první pohled jen prohlubují tajemství, když pasáž komentují: „Vložení rukou je jako zapálení jednoho ohně od druhého, předání nádhery je jako přelití oleje z jedné nádoby do druhé,“ ale v podstatě říkají, že existují dvě podoby vedení: moc a vliv, což se často lidem plete, proto si pomozme příkladem. Máte-li absolutní moc a rozdělíte se o ni s devíti lidmi, máte najednou jen desetinu původní síly. Pokud ale ovlivníte devět lidí, vaší síly neubýlo, právě naopak. Moc je o dělení (rozděl a panuj), vliv o násobení. Tóra zná dvě vůdčí role – krále a proroka. Král má moc, prorok vliv. Král vybírá daně, shromažďuje vojsko, soudí a rozhoduje. Udržuje společenský řád. Bez respektu ke králi (moci) se vše promění v anarchii.

Proroci na rozdíl od králů žádnou moc nemají. Sdělují slovo Boží, ale nemají sílu ho prosadit. Mohou „jen“ ovlivňovat. Elijahu brojil proti korupci, Amos kritizoval sociální nerovnost a Ješajahu hovořil o konci dní. A jejich slova dodnes inspirují, zatímco moc jejich protivníků – Achava, Jehošafata či Jehu – je dávno vniveč. Když král umírá, jeho moc končí. Když umírá prorok, jeho vliv sílí. (kráceno)

Sidra v číslech | Aktuality | Pravidelné šiury

- 38. sidra v Tóře (z 54), 5. v knize Bemidbar (z 10)
- obsahuje 13 paršiot, 7 otevřených, 6 zavřených
- skládá se z 95 vět, 1409 slov a 5325 písmen
- obsahuje 9 micvot, 5 příkazů a 4 zákazy
- Mišna: Jadajim 2:2 | Daf Jomi: Makot 8